Поетам-робітникам

Є фея, фея рим. На землю лине
Дочка небес, чарівна й голосна,
І нас втішає у трудні хвилини.
Але пильнуймо: відлетить вона,
Така химерна і така крилата!
У неї з пригорщів беруть співці
Рубіни й перли на важкі вінці,
Щоб музам скроні увінчати.
Утіхо нам і мукам край,
О феє! Нас не покидай,
Не покидай!

Юнак за нею йде у світ лукавий,
Йому кричать, відраджують — дарма!
Він кинув школу, проміняв забави
На тяготу солодкого ярма.
І відтоді в полях і серед гаю
До лун далеких наслухає він —
А в смертну мить гучної слави дзвін
Його в примарах колисає.
Утіхо нам і мукам край,
О феє! Нас не покидай,
Не покидай!

Нехай міста кленуть її потугу,
Вона іде в халупи злидарів,
Робітникам втишає скрут і тугу,
Дарує бідним найсолодший спів.
Так мало треба, щоб вернути звагу
Тим у гарячці змученим серцям.
І фея каже: "Нате пісню вам!" —

Міраж води гамує спрагу.
Утіхо нам і злидням край,
О феє! Нас не покидай,
Не покидай!

Ми ще побачим, як вона, натхненна,
Під робітничий загоститься дах,
Як заспівають гемблі, веретена
І з'явиться мистецтво в постолах.
Ось ті співці доходять перемоги;
Заїка-люд уже заговорив,
В турботі трон: то виринає гнів,
Повстали кинені під ноги.
Утіхо нам і злидням край,
О феє! Нас не покидай,
Не покидай!

О феє, згляньсь і крилом широким
Їх перший спів окрий і захисти.
Міцним вином, не нидінням убогим,
Вином надії дай їм процвісти.
Нехай, твоїх діткнувшися напоїв,
І мій почин ті люди спом'януть:
"Він протоптав нову для пісні путь,
Нас у поезію озброїв".
Утіхо нам і мукам край,
О феє! Нас не покидай,
Не покидай!